

Lyhyt oppimäärä uskosta

Kristinuskon opin alkeisiin kuuluu usko Jumalaan. Hebr.6:1 Koska elämä kristittyinä alkaa uskosta ja päättyy uskoon, on syytä tarkastella vähän sitä, mitä usko Jumalaan tarkoittaa. Room.1:16-17 Olen kirjoittanut tästä aiheesta aiemmin kotisivulleni.

Uskon kohde

Uskon kohde on Jumalan Poika ja hänen kauttaan Jumala. 1Piet.1:23; Joh.12:42-50; 3:36; 1Joh.5:4-5; Joh.20:30-31

Uskon kohde on evankeliumin sana eli se, mitä Jumala on tehnyt hyväksemme Jeesuksen Kristuksen ruumiin ja veren sekä kuolleistannousemisen kautta. 1Kor.15:1-11; Apt.10:34-43; 2:14-37

Vastuu uskosta

Vastuu uskosta ja epäuskosta on ihmisen, ei Jumalan. Jumala tuomitsee jumalattomat ihmiset epäuskon ja jumalattomien tekojen vuoksi kadotukseen. Mar.16:15-16; Ilm.20:9-15 Jeesus sanoi:

”Jumalan valtakunta on tullut lähelle. Muuttakaa mielenne ja uskokaa evankeliumi!” Mar.1:15

Vastuu evankeliumin uskomisesta on ihmisen, ei Jumalan. Jeesus kehotti ihmisiä uskomaan evankeliumi, mutta ei pakota ketään siihen.

Jeesus opetti, että joka ottaa vastaan uskovaisten kautta tulleen sanan, ottaa vastaan hänet, ja joka ottaa vastaan Kristuksen, ottaa vastaan Isän Jumalan. Joh.13:20; 17:20; 20:29 Vastuu vastaanottamisesta on lopputiimein aina vastaanottajalla, ei Jumalalla tai uskovaisella.

Usko tulee Jumalan sanan kuulemisen kautta

Paavali opettaa, että

”usko tulee kuulemisesta, mutta kuuleminen Kristuksen sanan kautta.” Room.10:17

Jumalan sanalla on sisältö, joka tulee ymmärtää, jotta se voidaan uskoa. Kun Paavali julisti Roomassa Kristusta juutalaisille, uskoivat toiset heistä Jumalan sanan, mutta toiset eivät tulleet vakuutetuiksi. Apt.28:17-31 Vastuu sanan vastaanottamisesta tai torjumisesta on aina ihmisen, ei koskaan Jumalan. Joh.12:42-50

Usko on Jumalan teko

Jeesus sanoi opetuslapsille, että se on Jumalan teko, että he uskoivat häneen – Jeesukseen Kristukseen – jonka Jumala on lähettänyt. Joh.6:28-29 Onko tämä ymmärrettävä nyt siten, että Jumala tekee mitä tahtoo kysymättä lainkaan ihmiseltä, mitä hän saa ihmiselle tehdä? Niin ei asiaa voida ristiriidattomasti ymmärtää.

Jumala tahtoo pelastaa kaikki maailman ihmiset, mutta pelastaa vain ne, jotka uskovat ja ovat Kristuksessa. Matt.25:46; Mar.16:15-16; 1Tim.2:3-7; Room.8:1 Jumalattoman sielun uskoon tulo ja pelastuminen ei voi olla siten ristiriidattomasti yksin Jumalan päätettävissä oleva asia. Jos Jumala on päättänyt pelastaa vain ne, jotka on valinnut antamatta ihmisen valita uskon ja epäuskon välillä, tarkoittaa se sitä, että hän on myös päättänyt edeltä, kenelle hän ei tee tekoaan ja anna uskoa. Näin ei kuitenkaan Raamatussa asioista opeteta.

Johanneksen evankeliumissa on sanottu sanatarkan käännökseen mukaan selvästi, että

"niin monelle kuin jotka ottivat hänet vastaan, hän antoi päätösvallan tulla Jumalan lapsiksi, niille, jotka uskovat hänen nimeensä,..." Joh.1:12

Kreikankielessä on käytetty tässä kohden sanaa 'eksusia', joka tarkoittaa: oikeus, valta, voima, valtuus, esivalta; 1) voima valita, 2) fyysinen ja henkinen voima, 3) (etu)oikeuden ja auktoriteetin voima, 4) hallituksen ja (hallinto)vallan voima. Johannes opetti siis sellaista, että Jumala on antanut ihmiselle vallan ja voiman valita, uskoako vai eikö, ottaako vastaan Jumalan sana vai torjuako se pois luotansa. Mitenkään muuten ymmärrettynä ei vastuuta voida ihmisen päälle epäuskon vuoksi sysätä.

Johannes jatkaa:

"jotka eivät olleet syntyneet verestä, eivätkä lihan tahdosta, eivätkä miehen tahdosta vaan olivat syntyneet Jumalasta." Joh.1:13

Johannes opetti, ettei ihminen synny Jumalan lapseksi luonnollisen syntymän perusteella eli Israelin kansa ei ole luonnollisen syntymän perusteella Jumalan kansa, joka pelastuu.

"Jeesus tuli omiansa tykö, mutta hänen omansa eivät ottaneet häntä vastaan." Joh.1:11

Jumala on valinnut Israelin olemaan hänen omaisuuskansansa ja on uskonut sille kansalle Jumalan sanan profeettojen kautta. 5Moos.7:6; Room3:1 Pelastus on juutalaisista, koska Jeesus syntyi juutalaisen kansan keskelle, juutalaisesta neitsyestä. Joh.4:22; Matt.1:17-25 Juutalainen ei ole kuitenkaan pelastuva, ellei synny uudesti ylhäältä samalla tapaa kuin pakanat. Joh.3:1-8; Room.2:28-29

Jos joku valitsee ottaa uskossa vastaan Jumalan sanan, pelastuksemme evankeliumin, pelastuu hän Jumalan tahdon mukaan eikä ihmisen tahdon mukaan. Jumalan tahto on pelastaa saarnauttamansa hullutuksen kautta ne, jotka uskovat Jumalan Poikaan. 1Kor.1:18-24 Ihmisen tahdon mukaan pelastuminen tarkoittaa sitä, että yritetään pelastua jotakin muuta tietä kuin Jeesuksen Kristuksen kautta ja Jumalan tahdon mukaan. Mutta jos joku ottaa vastaan Jumalan sanan ja Herran Jeesuksen uskon kautta, ei hän pelastu oman tahtonsa mukaan vaan Jumalan suunnitelman ja tahdon mukaan. Jumalan tahto toteutuu vain niiden elämässä, jotka ovat ottaneet vastaan Jumalan sanan. Kaikki uudestisyntyneet ovat ottaneet vastaan Jumalan sanan, joka myös vaikuttaa meissä. 1Tess.1:2-10; 2:13

Jumala vaikuttaa uskon

Usko on Jumalan vaikuttamaa. Kol.2:11-12; Apt.3:16 Usko syntyy Jumalan sanan kuulemisesta. Room.10:17 Usko on annettu pyhille. Jda,1:3 Usko on saatua uskoa. 2Piet.1:1 Usko on siten Jumalan lahja, vaikka sitä ei suoraan sanotakaan. Jos Jumala ei lähettäisi sanaansa ja vaikuttaisi uskoa kuulijoissa, ei kukaan voisi uskoa. Room.9:25-10:21

Paavali puhuu uudestisyntymisestä ja käyttää siitä nimitystä kaste ja "Kristuksen ympärileikkaus". Kol.2:11-12; 1Kor.12:12-13 Uudestisyntyminen on kaste Pyhässä Hengessä Kristukseen ja hänen ruumiinsa jäseneksi. Room.6:3-4; Gal.3:27 Se on " uudestisyntymisen pesu ja Pyhän Hengen uudistus". Tt.3:5 Pyhän Hengen kasteessa saadaan voima vaeltaa Kristuksen ylösnousemuksen voimassa, syntiä karttaen ja hyvää tehden. Room.6:1-23; 1Piet.1:1-5 Sitä voimaa ei saada vesikasteesta vaan Pyhän Hengen kautta. Room.8:13

Kristuksen Henki on kaikissa niissä, jotka uskovat. Room.8:9-16; Ef.1:13-14 Pyhä Henki tulee ihmiseen silloin, kun hän ottaa uskossa vastaan kuulemansa Jumalan sanan. Apt.10:43-48; Gal.3:1-13 Tässä kohden tapahtuu uudestisyntyminen ylhäältä. 1Piet.1:23; Joh.3:1-21 Pyhä

Henki ei tule ihmiseen vesikasteen toimitushetkellä. Jumala ei välitä armoaan näkyväisen veden kautta, kun sen päälle luetaan Jumalan sanaa. Vesikasteessa ei myöskään välity uskoa häneen, joka kastetaan. Opetus vesikasteen välittämästä Jumalan armosta on taikauskoa eikä Jumalan vaikuttamaa uskoa.

Uskon kautta tullaan vanhurskaaksi

Paavali opettaa kirjeessään roomalaisille, että ihminen vanhurskautetaan uskon kautta, ilman lain tekoja. Room.3:28 Koska vanhurskautuminen tapahtuu uskon kautta, ei siihen tarvita yhtään tekoa: ei uskon tekoa eikä lain tekoa. Jumala pelasti meidät laupeutensa mukaan uudestisyntymisen pesun ja Pyhän Hengen uudistuksen kautta, ei vanhurskaudessa tekemiemme tekojen ansiosta. Tiit.3:5 Me siirryimme kuolemasta elämään ja kadotetusta tilasta pelastettuun olotilaan uskon kautta, jolloin synnyimme uudesti ylhäältä, kun otimme uskossa vastaan Jumalan sanan ja Herran Jeesuksen, Jumalan armon. Apt.26:17-18; 2Kor.5:17-6:2; Joh.5:24-25; 1Piet.1:23; Room.5:1-2; Ef.2:8-9 Kaikki tämä on opetettu Raamatussa, mm. noissa viittaamissani jakeissa.

Vanhurskautuminen tarkoittaa sitä, että meistä tulee Jumalan edessä kelvolliset pääsemään sisälle hänen valtakuntaansa. Oman hyvyyden ja tekojen kautta se ei ole mahdollista, koska olemme kaikki syntiä tehneet ja Jumalan kirkkautta vailla. Room.3:23; Apt.13:38-39 Lain kautta ei voi pelastua vaan sen kautta tulee synnin tunto: Jumalan laki osoittaa koko maailman syylliseksi hänen edessään, niin ettei kukaan voi puolustaa itseään ja näyttää toteen, että on synnitön. Joh.15:22; 7:7; Room.3:19-20; Gal.2:15-16 Me pelastumme uskon kautta, Jumalan armosta: sentähden se on uskosta, että se olisi armosta. Room.4:16

Paavali kirjoittaa:

”Jos valinta on armosta, niin se ei ole enää teoista, sillä silloin armo ei enää olisikaan armo.” Room.11:6

Koska valinta perustuu uskoon ja uskossa Jumalan sanan vastaanottamiseen, ei se ole teoista, niin kuin Paavali opettaa. Room.4:16 Uskon kautta pelastuneella ei ole vara kerskata omasta hyvyydestään ja teoistaan, ikään kuin jokin hyvä hänessä olisi jotakin muuta kuin Jumalan lahjaa. 1Kor.4:7 Kaikki hyvä, mitä meillä on – uskon teot mukaan luettuna – on meille Jumalan lahjaa, niin että me kerskaamme siitä, että olemme ymmärtäväisiä ja tunnemme Herran. Jer.9:23-24; Mat.10:8; Jaak.1:17 Joka kerskaa, kerskatkoon Herrasta. 1Kor.1:30

Koska ihminen ei voi tulla syntiensä vuoksi vanhurskaaksi lain teoista, lähetti Jumala ainosyntyisen Poikansa lunastamaan meidät, jotka olemme lain kirouksen alla, rikottuamme lakia niin monin eri tavoin. Gal.3:10-14 Syntejä ei saa pois tekemällä hyvää pahan vastapainoksi. Synnit saa anteeksi vain jos hän, ketä vastaan olemme rikkoneet, antaa synnit anteeksi meille. Syntejä ei voi saada anteeksi ostamalla ne anteeksi eli maksamalla hinta anteeksiantamuksesta. Synnit voi saada anteeksi ilman maksua: ehtona on vain se, että uskomme häneen, joka antaa meille synnit anteeksi uskon kautta hänen Poikansa vereen.

Jumalan oikeudenmukaisuus vaatii rangaistusta synnille, joka on aina rikos Luojaa vastaan. Jokainen synti vahingoittaa ja tuhoaa Jumalan luomaa ihmistä tai luomakuntaa. Synti on siten rikos Jumalaa vastaan. Synti on myös tottelemattomuutta Jumalaa kohtaan ja siten kapinaa sekä vihollisuutta Jumalaa vastaan. Synti on Jumalan kieltämistä. Ihminen haluaa olla oman itsensä herra ja tehdä, mitä itse haluaa, välittämättä lainkaan siitä, mitä Jumala tahtoo. Näin ihmisestä on tullut Jumalan vihollinen, joka ei alistu Jumalan väkevän käden ja lain alle.

Syntejä ei voi saada anteeksi ja tulla vapautetuksi syntiä seuraavasta rangaistuksesta, ellei joku kärsi rangaistusta meidän puolestamme. Synti on kuin velka, joka velallisen täytyy maksaa, ellei joku muu maksa sitä velkaa hänen puolestaan. Meidän velkamme syntien vuoksi on niin suuri, ettei yksikään meistä pysty maksamaan syntivelkaansa. Synti on jättänyt jälkensä ihmisten sydämiin, heidän sieluihinsa ja vahingoittanut heitä. Sitä asiaa ei voi kukaan

ihminen korjata millään ihmisten konsteilla. Tarvitaan sijaikärsijä ja velan maksaja, jotta synnit voidaan saada anteeksi. Tämän Jumalan Poika Jeesus on tehnyt meidän puolestamme. Hän maksoi syntivelkamme verellään ja sovitti syntimme Isän Jumalan kanssa. Kristuksen veri toi meille iankaikkisen lunastuksen ja anteeksiantamuksen rikkomuksistamme. Jos uskomme syntien sovittamiseen Kristuksen ruumiin ja veren uhrin kautta, saamme synnit anteeksi. Tämä on uskon kautta vanhurskautumista ja kelpaamista Isälle Jumalalle. Heprealaiskirjeessä on ihana lupaus Kristuksen kautta Jumalalle kelpaamisesta:

"Hän on yhdellä ainoalla uhrilla ainiaaksi tehnyt täydellisiksi ne, jotka pyhitetään."
Hebr.10:17

Pyhittäminen tarkoittaa erottamista. Jumala on erottanut meidät tästä maailmasta ja synnin sekä saatanan vallasta itselleen, omaisuuskansaksi, joka hyviä tekoja ahkeroitsee. 1Piet.2:9-12; Tiit.2:11-14 Jumala vaikuttaa meissä erottautumista synnistä Henkensä kautta, jonka on pannut meihin iankaikkisesti asumaan, uskottuamme Jumalan sanan, pelastuksemme evankeliumin. Ef.1:13-14; Joh.14:16 Myös Jumalan sana erottaa meitä synnistä, kun uskomme sanaan ja noudatamme sitä. Joh.17:8,17; Luuk.11:28; Matt.7:21-29

Tullakseen vanhurskaaksi, ei ihmisen tarvitse tehdä yhtään tekoa: ei uskon tekoa eikä lain tekoa. Lain teko on hyvä teko, jonka kautta jotkut luulevat kelpaavansa Jumalalle. Uskon teko on ansioton teko, joita Jumala vaikuttaa meissä Henkensä kautta ja joiden kautta ei siirrytä kuolemasta elämään, vaan ne ovat seurausta siitä, että Kristus asuu sydämissämme uskon kautta. Siis: pelkkä uskominen Herraan Jeesukseen riittää tuomaan meille vanhurskauden, joka on Kristuksen vanhurskaus, lahja Jumalalta. Me kelpaamme Isälle Jumalalle taivaaseen Kristuksen täydellisen vanhurskauden kautta.

Sana vanhurskas – kreikaksi `dikaios` - on suomeksi `oikeamielinen` ja `hurskas`. Kun Jumala vanhurskauttaa meidät, meistä tulee oikeamielisiä ja hurskaita. Me olemme syylliset syntiin ja tuomio on oikeudenmukainen meitä kohtaan, kun meidät todetaan syylliseksi syntiin. Jokainen on syntiä tehnyt ja syntinen. Me saamme uskon kautta lahjaksi uuden mielen, jonka Kristus meissä vaikuttaa. Emme ole enää mieleltämme synnin turmelemia ja pilalle menneitä, väärämielisiä. Meistä tulee oikeamielisiä eli vanhurskaita, niin kuin Kristuskin vanhurskas on. Sellainen kuin Kristus on, sellaisia mekin olemme tässä maailmassa. 1Joh.4:17 "Meillä on Kristuksen mieli". 1Kor.2:16

Me saamme kasvaa yhä enemmän Jumalan rakkaudessa ja tulla yhä enemmän hänen kaltaiseksi sisällisen ihmistemme puolesta. 2Kor.3:17-18, 1Tess.4:1-12 Me emme elä enää synnissä ollessamme armon alla vaan Jumalan armo kasvattaa meitä pois synnistä, niin että elämme siveästi, vanhurskaasti ja jumalisesti odottaessamme Herraa saapuvaksi takaisin lupautensa mukaan. Tiit.2.11-14; Room.6:1-23 Täysin synnittömiä meistä ei ole tullut, mutta sitä kohden on matkamme ja määränpäämme. 2Kor.6:14-7:2; 1Piet.1:12-25 Pyhä pyhittyy ja saastainen saastuu: tämä on hengellinen lainalaisuus. Ilm.22:11; 2Tim.3:12-17 Sisäinen ihminen muuttuu aina johonkin suuntaan: jos ei Kristuksen kaltaiseksi niin sitten sielun vihollisen kaltaiseksi. Mutta valinta on ihmisen: kumpaa sinä haluat?

Uskon kautta pelastutaan

Kirjoitin pitkästi uskon kautta vanhurskaaksi tulemisesta, koska se on keskeinen opetus kristinuskossa. Meidän hyväksemme luetaan Kristuksen vanhurskas veri, jolla meidät on lunastettu Jumalalle ja syntivelkamme maksettu. Me kelpaamme Kristuksen uhrin kautta Isälle ja pääsemme taivaaseen, kun uskomme Jeesukseen.

Jeesus sanoi, että uskon kautta pelastutaan.

"Sinun syntisi ovat annetut sinulle anteeksi. Mene rauhaan: sinun uskosi on sinut pelastanut." Luuk.7:48-50

Joka uskoo Poikaan, sillä on iankaikkinen elämä. Joh.3:36; 6:47

Jeesus käski saarnata sanaa, että ihmiset

"... saisivat uskomalla minuun synnit anteeksi ja perintöosan pyhitettyjen joukossa." Apt.26:18

Raamatun opetuksen mukaan ei ole mitään epäselvää siinä, että uskon kautta pelastutaan. Miten usko sitten saadaan? Miten se syntyy? Saadaanko usko sakramentin välityksellä: kasteessa ja ehtoollisessa? Välittääkö kasteen vesi ja sakramentin ainekset uskoa, koska Jumalan sana on sidottu näihin armon välineisiin?

Usko ei välity sakramenttien kautta. Usko syntyy kuulijassa Kristuksen sanan kautta, jossa on eläväksi tekevä voima. Jumala vuodattaa sanan kuulijoihin Henkeään, kun nuhtelee heitä. Snl.1:23 Jumalan Henki voi tehdä eläväksi sen, joka on kuollut. Kristuksen sanat ovat Henki ja ovat elämä. Jeesuksella on iankaikkisen elämän sanat, armon sanat, jotka voivat sielun pelastaa. Joh.6:63-69; Luuk.4:22; Jaak.1:18-22; Apt.11:14 Jumalan sanan tunkeutumista ihmisen sydämeen ja Jumalan kutsua ei voi kukaan ihminen estää, mutta sanoja ei ole pakko uskoa ja ottaa vastaan, niin että sielu pelastuu kuulemansa sanan kautta. Uskosta osaton maistelee Herran sanoja kielensä päällä, mutta ei vielä syö sanaa, niin että sana pelastaa hänet. Jumalan Henki ainoastaan herättelee synnin unta nukkuvaa sielua ja kutsuu häntä pelastukseen, mutta ei tee ketään väen väkisin eläväksi. Sanan vastaanottaminen tai torjuminen on aina ihmisen päätettävissä oleva asia.

Jumala kutsuu, koska rakastaa ihmistä ja tahtoo pelastaa hänet. Jumalan hyvyys vetää ihmisiä parannukseen eli mielenmuutokseen. Room.2:4 Isä Jumala vetää ihmisiä Poikansa Jeesuksen luokse, saamaan syntejä anteeksi. Joh.6:44 Tätä ei voi kukaan estää, mutta ihminen päättää sen, miten suhtautuu kuulemaansa sanaan ja Jumalan kutsuun. Sitä päätöstä ei tee Jumala. Jos tekisi, niin kaikki kutsutut pelastuisivat. Jeesus sanoi kuitenkin: "Monet ovat kutsutut, mutta harvat ovat valitut." Matt.22:14 Valittuja ovat vain ne, jotka ottavat sanan uskossa vastaan ja pelastuvat. Suuri osa kutsutuista kieltää Herran Jeesuksen ja torjuu sanan pois luotansa. Joh.12:42-50; Matt.7:13-14; Snl.1:20-32 Syy tähän on ihmisen, ei Jumalan.

Jeesus poistaa esteitä ihmisen pelastumisen tieltä. Hän riisuu sielun vihollisen aseista. Kun esteet on raivattu pois tieltä ja Jumala on vuodattanut Henkeään sanansa kautta, voi ihminen päättää, ottaako vastaan armo Kristuksessa vai torjua sana pois luotansa? Matt.12:29,43-45; Apt.4:4; 28:24 Tätä päätöstä ja sanan vastaanottamista ei tee Jumala vaan ihminen. Jumala antaa voiman ja mahdollisuuden jokaiselle kutsutulle ottaa sana vastaan ja pelastua uskon kautta, mutta pakko sitä ei ole "tehdä". Usko syntyy Kristuksen sanan kautta ja monet kuulevat sen, mutta vain harvat ottavat sanan vastaan ja "antavat pelastaa itsensä". Ihmisen vastuu on niin suuri sanan kuulemisen edessä, että kreikankielinen alkuteksti käskee kuulijoita:

"Pelastakaa itsenne tästä nurjasta sukupolvesta!" Apt.2:40

Raamatun kääntäjät eivät ole uskaltaneet kääntää tätä sanaa oikein suomenkieliseen Raamattuun, koska ovat pelänneet sen sotivan vastaan uskon kautta vanhurskaaksi tulemisen oppia ja pelastumista ilman tekoja. Sana ei sodi kuitenkaan sitä vastaan vaan siirtää vastuun uskosta oikealla tavalla ihmisen päälle. Herra sanoo Hesekielin kautta asiat vielä selvemmin:

"Heittäkää pois päältänne kaikki syntinne, joilla te olette rikkoneet ja tehkää itsellenne uusi sydän ja uusi henki." Hes.18:31

Kukaan ei voi itse itseään pelastaa, mutta jokainen voi antaa periksi taistelun Jumalaa vastaan ja antaa Jumalan suorittaa pelastava tekonsa. Ihminen ei synnytä itseään uudesti ylhäältä, mutta päättää sen, saako Jumala synnyttää hänet uudesti ylhäältä ja pelastaa hänet. Ihminen on kuin sydäntautinen potilas, joka päättää siitä, saako lääkäri leikata sydämen ja vaihtaa sen

uuteen vai ei. Uudestisyntymistä kuvataan Raamatussa siten, että synteihin ja rikoksiin kuollut paatunut kova kivisydän vaihdetaan uuteen elävään lihasydämeen. Hes.36:26-27; 2Kor.3:1-6 Sitä kutsutaan "sydämen ympärileikkaukseksi Hengessä" ja "Kristuksen ympärileikkaukseksi" sekä "kasteeksi", joka tapahtuu Pyhässä Hengessä. 1Kor.12:12-13; Kol.1:11-12; Room.2:28-29 Sydämen eläväksi tulemisen ja mielen muuttumisen huomaa myös käytännön elämässä. Aidosti uskovainen ihminen on erilainen kuin uskosta osaton: hän on lempeä ja laupias, mutta myös totuudellinen. Uskovaisella on Kristuksen mieli ja vanhurskasten mielenlaatu. 1Kor.2:16

Raamatun Jumala kehottaa meitä palvelijoidensa kautta monin eri sanoin:

"Muuttakaa mielenne! Antakaa sovittaa itsenne! Kääntykää, jotta syntinne pyyhittäisiin pois! Uskokaa evankeliumi!" Apt.3:19; 2Kor.5:20; Mar.1:15

Kaikki nämä kehotukset vetoavat ihmisen tahtoon ja vaikuttavat hänen mieleensä. Jumala ei pelasta jumalatonta vasten tämän tahtoa vaan kunnioittaa sitä, niin että ainoastaan vetoaa kuulijoiden omiintuntoihin, jos ehkä joku kääntyisi ja antaisi pelastaa itsensä. 2Kor.4:2 Kun Jumala herättelee syntiensä tähden nukkuvaa sielua, kuulee hän Jumalan Pojan ihanan äänen ja voi tulla ulos haudastaan, ottaa vastaan Herran Jeesuksen ja pelastua. Ef.5:14; Ps.30:1-4 Haudasta pitää kuitenkin kävellä itse ulos ja nousta sitä ennen vuoteeltaan, jotta voi kävellä ja tulla valoon. Valossa Jumalan palvelijat auttavat haudatun vapaaksi käärinliinoista, jolloin ihmisen suojamuuri poistuu ja hän tulee ulos kuorestaan, Jumalan lasten kirkkauden vapauteen. Märkivät mätäpaiseet ja haavat hoidetaan kuntoon, niin että uskovainen loistaa Kristuksen valoa ja levittää hänen tuntemisensa tuoksua.

Ihminen uudestisyntyy ottamalla uskossa vastaan Jumalan sanan. Apt.10:43-48; 11:11-18; 15:7-11 Me pysymme Kristuksessa uskon kautta, emme tekojen kautta, ettei kukaan kerskaisi. Room.11:20 Paavali kehotti perustamaan evankeliumin toivon uskon varaan ja pysymään uskossa. Kol.1:21-23; Apt.14:22 Pelastus saadaan siten uskon kautta eikä tekojen kautta. Uskon teot kuuluvat pelastetun elämään, mutta eivät tuo pelastusta ikään kuin olisivat ansiota. Uskon teot ja Hengen pyhitys ovat seurausta uskoontulosta ja pelastumisesta. Ilman pyhitystä ei kukaan ole näkevä Herraa, mutta pyhitys on seurausta uskosta eikä toisin päin: usko on seurausta pyhityksestä. Room.6:1-23; 1Tess.4:1-12; 2Tess.2:13-17; Hebr.12:14-17

Kristuksen usko ja Jeesuksen usko

Raamatussa puhutaan paikoitellen Kristuksen uskosta ja Jeesuksen uskosta. Room.3:22; Fil.3:9, Ilm.14:12 Nämä jakeet ovat synnyttäneet tukun harhakäsityksiä, joiden mukaan ihmisen ei tarvitse uskoa eikä hän ole vastuussa uskostaan, sen sisällöstä ja kohteesta, koska Kristus uskoo hänen puolestaan. Kirjoitan tämän korjatakseen näitä nöyristeleviä harhakäsityksiä, mitkä eivät ole syntyneet Jumalan sanan ja Jumalan vaikuttamasta uskosta.

Se ei pelasta sinua, että Jeesus Kristus uskoi lihansa päivinä Isään Jumalaan, ellet sinä usko Jumalan Poikaan, Jeesukseen Kristukseen. Raamatun opetuksen mukaan meidän uskomme kohde on Kristus Jeesus, Jumalan Poika, ja hänen verensä, evankeliumin sana. 1Joh.5:4-5; Joh.20:27-31; Room.3:19-28 Jeesuksen usko ja Kristuksen usko ei tarkoita sitä, että Kristus sinussa uskoo Isään Jumalaan ja syrjäyttää tai korvaa sinun uskosi Jeesukseen. Ellet sinä ihminen, usko Herraan Jeesukseen, niin et voi pelastua. Vastuu uskosta on annettu ihmisille: se ei ole Jumalan vastuulla uskotko ja miten uskot.

Jumala on antanut pyhille ja valituille uskon, joka on meille kaikille yhteinen. 2Tim.1:5; Ef.4:5 Jos meillä ei ole uskoa, niin saamme anoa sitä lisää Jumalalta. Luuk.17:1-5; Mar.9:24 Uskon puuttuminen ei ole mikään kerskaamisen aihe eikä ole nöyrää, jos joku sanoo: "Minulla ei ole yhtään uskoa". Jokaisessa Jumalan lapsessa on uskoa, mutta kerskaamisen aihe ei ole lahjana saatu usko tai sen puute vaan Herra, joka sen uskon vaikuttaa. 1Kor.1:3-31; Kol.1:3-8 Uskoa ei tule hävetä ja pitää piilossa vaan se saa luvan näkyä sekä kuulua. Room.1:16-17; 2Tim.1:8 Jeesus sanoi epäilevälle Tuomaalle: "älä ole epäuskoinen vaan uskovainen!" Joh.20:27 Jos

meillä ei ole uskoa tai pelkäämme tunnustaa sitä, on syytä suhtautua vakavasti Herran sanoihin:

”Sillä joka häpeää minua ja minun sanojani tässä avionrikkojien ja syntisessä sukupolvessa, sitä myös Ihmisen Poika on häpeävä, kun hän tulee Isänsä kirkkaudessa pyhien enkelien kanssa.” Mar.9:38

Uskoon perustautuminen Kol.1:21-23

Uskossa ei ole kyse tempuista vaan luottamuksesta Jumalaa kohtaan, häneen turvaamisesta. Joidenkin uskon kohde on väärä: se on sakramentti, joka välittää salatulla tavalla Jumalan armoa tai sitten se on oma usko tai sitten se on jokin villitsevä harhaoppi, jonka kautta ihminen luulee saavansa pelastuksen, kun uskoo siihen ja elää sen opin mukaan. Usko ei ole kuitenkaan mitään näistä vaan se on luottamista Jumalaan ja Jumalan sanan totena pitämistä, Jumalan tottelemista, turvaamista Jumalan armoon.

Jos joku uskoo omaan uskoonsa, on hänen uskonsa kohde väärä ja perustus sortuu. Jos joku uskoo uskonnollisen rituaalin kautta välittyvään armoon, on hänen perustuksensa väärä ja sortuu. **Jos joku uskoo Herraan Jeesukseen Kristukseen ja sanaan syntien sovitukselta, on hänen perustuksensa kohdillaan ja hän pelastuu uskon kautta, jonka Jumala vaikuttaa.** Meidän uskomme on samalla toivo Jumalaan ja uskomme Pojan kautta Isään. 1Piet.1:21; Joh.12:42-50 Jos pysymme uskossa ja siihen perustautuneina, evankeliumin toivossa, saavutamme lopullisen pelastuksen. Kol.1:21-23; 1Kor.15:1-11 **Huomaa tässäkin viittaamassani kohdassa uskon kohde eli se, mitä Jumala on tehnyt meidän hyväksemme Jeesuksen Kristuksen ruumiin ja veren uhrin sekä kuolleistanousemisen kautta!**

Jumalan vaikuttama usko on varma perustus, koska se ei ole uskoa omaan uskomme vaan uskoa Jumalan Poikaan, Jeesukseen Kristukseen, ja Jumalan sanaan. Usko on Jumalan synnyttämää ja vaikuttamaa. Usko on annettu pyhille. Usko on siten lahja, ei ansiota. Usko on Jumalan teko meissä, jotka olemme Jumalan tekoja. Uskon kohde ei ole oma uskomme tai uskonnollisen rituaalin välittämä Jumalan armo ja pelastuminen sen kautta vaan uskon kohde on Kristuksen veri ja ylösnousemus.

Usko on varma ja luja perustus, koska on varmaa, mitä Jeesus on tehnyt edestämme! Jeesuksen tekoa ei voi tehdä enää tekemättömäksi: pelastus on valmis ja se on Kristuksen verihaavoissa sekä syntien anteeksisaamisessa hänen nimensä kautta ynnä Pyhän Hengen osallisuudessa, joka niille annetaan, jotka uskovat hyvän sanoman syntien sovitukselta Jeesuksen ruumiin ja veren uhrin kautta! Jos uskon kohde on väärä, horjuu perustus ja sortuu maahan, tuhoutuu. Kun perustus sortuu maahan, joutuu sielu vahinkoon. On äärimmäisen tärkeää, mihin uskomme, mikä on uskomme kohde, mihin turvaamme, mihin tai keneen luotamme. Jos luotamme Jumalaan, ovat asiat kunnossa, mutta jos luotamme ihmisten käskyihin, vääriin oppeihin ja tekoihin, ovat asiamme hullusti.

Tarkasti ottaen usko ei ole meidän perustuksemme vaan hän, kehen me uskomme. On vain yksi perustus, joka kestää Isän Jumalan edessä ja hän on Jeesus Kristus, Jumalan Poika. 1Kor.3:11-18 Jos uskomme Jumalan Poikaan niin kuin Raamattu opettaa, kestää perustuksemme ja me saamme nähdä pelastuksen, jonka Jumala toimittaa. Matt.7:21-29

Verbi `pisteuo´, `uskoa´

Kreikankielen verbi `pisteuo´ on merkitykseltään paljon syvempi kuin pelkkä pinnallinen käsitys sanasta `uskoa´ antaa ymmärtää. Suomalainen käsittää verbin uskoa enimmäkseen siten, että se tarkoittaa ”totena pitämistä”. Uskomisen on kuitenkin paljon muutakin kuin totena pitämistä: sen syvin olemus on luottamusta Jumalaa kohtaan sekä hänen armoonsa turvaamista eikä totena pitämistä, vaikka totena pitäminen on yksi tärkeä osa uskomista.

Verbi pisteuo, `uskoa`, tarkoittaa suomeksi

1. Pitää totena
2. Luottaa
3. Turvata
4. Pitää kiinni, riippua kiinni
5. Toivoa (uskon tulevaisuuteen viittaava osa)
6. Totella

Epäusko kadottaa

Jeesus sanoi, että "joka ei usko, se tuomitaan kadotukseen." Mar.16:16 Jeesus tuomitsee jumalattomat heidän jumalattomien tekojensa mukaan kadotukseen. Ilm.20:9-15; Jda,1:15 Tarvitaan siis epäusko ja jumalattomat teot ennen kuin sielu on ansainnut kadotuksen tuomion. Pelkän luonnollisen syntymisen perusteella ei kukaan kadotustuomiota ansaitse vaan ainoastaan tekojen ja epäuskon mukaan. Jumala ei rankaise lapsia isien synneistä. Hes.18:10-20; 5Moos.24:16 Lapsi pysyy perilunastuksen alla, kunnes oppii erottamaan hyvän ja pahan, niin että valitsee pahan ja alkaa palvella syntiä. Jes.7:14-16; Room.6:16

Perkeleen lapseksi ei synnytä luonnollisen syntymän kautta vaan sellaiseksi tullaan hengellisen kuoleman kautta. Ef.2:1-3; Jes.59:1-3; 1Moos.2:17 Lapset ovat hengessään eläviä, kunnes paaduttavat sydämensä ja lähtevät synnin teille. Lapsille on ensimmäinen käsky kunnioittaa vanhempiaan, että eläisivät kauan maan päällä. Ef.6:1-3 Tottelemattomuus vanhempia kohtaan johtaa paatumukseen ja eroon Jumalan lapsille antamasta hengellisestä elämästä. Ef.4:17-19 Paatunut lapsi ei kadu eikä häpeä syntejään: hän ei ojentaudu enää vanhempiensa käskyjen mukaan.

Vanhemmat eivät saa antaa lapsilleen periksi vaan heidän tulee ojentaa heitä. Lapset tulee pitää Herran kurissa ja nuhteessa. Vanhempien tulee olla lapsilleen auktoriteetti eikä päinvastoin. "Joka vitsaa säästää, se vihaa lastaan; mutta joka häntä rakastaa, se häntä ajoissa kurittaa!" sanoo tosi sananlasku. Snl.13:24 Tottelemattomuuden suvaitseminen ja löysä moraalit kasvatuksessa edesauttavat lasten paatumista ja johdattavat heitä jumalattomiin tekoihin. Näemme vapaan kasvatuksen hedelmän yhteiskunnassamme, missä ei kunnioiteta mitään perinteisiä arvoja ja synnistä on tehty hyve. Haureus (porno) ja väkivalta ovat viihdettä nuorille sekä aikuisille. Sen sijaan, että syntiä hävettäisiin, kerskataan sillä ja tuodaan omat synnit julki niin kuin Sodomassa ja Gomorrassa tehtiin ennen kuin Jumalan tuomio kohtasi niitä kaupunkia. Juopottelu ja rahan himo ovat jumalattomien hyveitä, tavoittelemisen arvoisia asioita. Sellaisesta menosta tulee uskovaisen sanoutua kokonaan irti, jos mieltä pelastua. Synti ei ole mitään hyvää vaan se ainoastaan vahingoittaa sielua, Jumalan luomaa ihmistä.

Jos lapsi ei usko omaan Isäänsä, ei hän ole Jumalan lapsi. Epäusko ilmenee Jumalan tahdon vastaisena elämänä ja on jo itsessään Jumalan kieltämistä sekä Jumalan vastustamista. Jumalan lapsi uskoo Jumalan Poikaan ja hänen kauttaan Jumalaan. 1Piet.1:21; Joh.12:42-50 Jos joku ei usko, ei hänellä ole iankaikkista elämää, varsinkin, kun on kuullut sanoman Jeesuksesta. Jos joku ei ole kuullut, niin hän ei ole voinut uskoa: sellaisesta epäuskosta ei Herra ketään tuomitse. Tuomio tulee sen valon mukaan, mikä itse kullakin on ja miten ihminen on elämänsä elänyt sen valon mukaan. Vastuu on yhtä suuri kuin valo ja ihmisen valinnat.

Uskosta on mahdollista luopua

Uskosta on mahdollista luopua, mikä tulee ilmi monista eri Raamatun kohdista. Uskovaisia on syytä lohduttaa sillä sanalla, että miksi ihmeessä haluaisimme luopua Herrasta? Mikä on niin paljon parempi asia, että luopuisimme Herrasta? Itsekkyys, ylpeys, kateus, ahneus, rahanhimo, oman kunnian tavoittelu, ilkeys, herjat, panettelut, lahkolaisuus, eri seurat, puolueet, epäoikeudenmukaisuus, väärämielisyys, väkivalta, haureus, aviorikokset, päihteet, jumalanpilkkua ja saatana vai mikä synti tai luotu on se, joka kietoo niin paljon, ettei joku halua Kristuksessa pysyä?

Jeesus varoitti opetuslapsia ennen kaikkea teeskentelystä eli tekopyhydestä: sitä kun kartamme ja turvaamme Jumalaa, niin meidän käy hyvin. Luuk.12:1ss. Jeesus antaa syntejä anteeksi, nostaa kantaa ja pelastaa vaikuttaen meissä halua vaeltaa pyhydessä hänen tahtonsa mukaan. Jeesus vapauttaa meitä syntisiteistä ja antaa voimaa elää vanhurskaasti.

Paatuminen tapahtuu vähän kerrassaan. Uskostaan luopunut ei välttämättä huomaa tai muista sitä, milloin menetti Pyhän Hengen. Kääntyminen pois Herrasta on hidasta kuin valtamerilaivan kääntyminen: lopputulos on kuitenkin se, että laiva kääntyy ja määränpäänä oleva satama vaihtuu.

Syntiin kuoleminen on kuin hidas kuolema myrkyn nauttimisen kautta. Pieni annos myrkkyä joka päivä puhtaan veden joukossa aiheuttaa myrkyn kerääntymisen elimistöön. Lopulta se aiheuttaa myrkytystilan, mihin ihminen kuolee. Niin käy myös sille uskovaiselle, joka lähtee seuraamaan synnin ja tottelemattomuuden teitä, muodossa tai toisessa. Synnin tekeminen tappaa sielun eikä tähän lain alaisuuteen ole tullut muutosta sen myötä, että olemme tulleet uskoon. Armossa vaeltaminen tarkoittaa jaloa uskonkilvoitusta, missä armo nostaa meidät uudelle moraalille ja siveelliselle tasolle, ylitse tämän maailman valtiaan hengen vallassa olevien elämän vanhurskautta.

Epäily on synnin esiaste. Eeva epäili Jumalan sanaa ja kyseenalaisti sen sillä seuraamuksella, että lankesi syntiin. Ylhäältä tuleva viisaus ei epäile tai teeskentele vaan uskoo. Jaak.3:13-18; 1:6,21 Paavali kehotti nostamaan pyhät kädet ilmaan ja ylistämään Jumalaa ilman epäilyä. 1Tim.2:8 Epäily ei ole vielä syntiä, mutta on koettelemus, jonka kestämisen jälkeen usko kirkastetaan. 1Piet.1:6-9; Jaak.1:12 Terve usko aina koetellaan ja se vahvistuu koettelemusten voittamisen kautta.

Jeesus opetti selvästi, että jos joku on oksa hänessä, mutta ei pysy hänessä, joutuu se oksa poltettavaksi, kadotukseen. Joh.15:1-8 Paavali opetti samaa asiaa vertaamalla ihmisiä oksiin, jotka hakataan pois epäuskon tähden. Room.11:13-23 Hän mainitsee myös henkilöitä, jotka ovat uskosta luopuneet ja haaksirikoon joutuneet. 2Tim.2:16-18; 4:10; 1Tim.1:18-20 Jeesus sanoi kylväjävertauksessa selvästi, että osa sanan vastaanottaneista ja sanan uskoneista luopui uskostaan. Luuk.8:4-18 Luopuneen nimi pyyhitään pois elämän kirjasta. Ilm.3:5

Luukkaan evankeliumi:

8:13 Ja mitkä kalliolle putosivat, ovat ne, jotka kuullessaan sanan ottavat sen ilolla vastaan, mutta joilla ei ole juurta: **ainoastaan ajaksi he uskovat ja kiusauksen hetkellä luopuvat.**

Luopumisen mahdollisuudesta puhuminen ei ole mitään aiheetonta pelottelua tai uhkailua vaan Jumalan sanan ilmoittama totuus ja varoitus meille, jotka Kristuksessa olemme. Ei ole ihan sama, millä tavalla ja mihin tai keneen me uskomme. Väärämieliset ovat röyhkeitä ja opettavat oppeja, joissa he siirtävät vastuun uskosta Jumalalle kierteäen näin oman vastuunsa Jumalan edessä. Se on kuitenkin turhaa, sillä kaikkien meidän on tehtävä tili itsestämme Jumalalle. Jos joku ei ole pysynyt uskossa vaan on vaihtanut terveen perustuksen sairaaseen, on hänen sielunsa joutuva vahinkoon. 1Kor.3:11-18

Uskosta luopuminen on mahdollista, mutta meidän ei tarvitse luopua. Jumala on luvannut pitää huolen niistä, jotka pysyvät hänessä uskon kautta eivätkä perusta toivoaan tekoihin tai

uskonnollisiin rituaaleihin, taikauskoon. Linaan tähän muutaman Raamatun jakeen, joissa on ihanat lupaukset iankaikkisesta elämästä niille, jotka uskovat.

Hebrealaiskirje:

[6:9](#) Mutta teistä, rakkaat, uskomme sitä, mikä on parempaa ja mikä koituu teille pelastukseksi - vaikka puhummekin näin.

10:34 Sillä vankien kanssa te olette kärsineet ja ilolla pitäneet hyvänänne omaisuutenne ryöstön, tietäen, että teillä on parempi tavara, joka pysyy.

10:35 Älkää siis heittäkö pois uskallustanne, jonka palkka on suuri.

10:36 Sillä te tarvitsette kestäväisyyttä, tehdäkseen Jumalan tahdon ja saadaksenne sen, mikä luvattu on.

10:37 Sillä "vähän, aivan vähän aikaa vielä, niin tulee hän, joka tuleva on, eikä viivyttele;

10:38 mutta minun vanhurskaani on elävä uskosta, ja jos hän vetäytyy pois, ei minun sieluni mielisty häneen."

10:39 Mutta me emme ole niitä, jotka vetäytyvät pois omaksi kadotukseksi, vaan niitä, jotka uskovat sielunsa pelastukseksi.

Filippiläiskirje:

[1:6](#) varmasti luottaen siihen, että hän, joka on alkanut teissä hyvän työn, on sen täyttävä Kristuksen Jeesuksen päivään saakka.

1.Pietarin kirje:

[1:1](#) Pietari, Jeesuksen Kristuksen apostoli, valituille muukalaisille, jotka asuvat hajallaan Pontossa, Galatiassa, Kappadokiassa, Aasiassa ja Bityniassa,

[1:2](#) ja jotka Isän Jumalan edeltätietämisen mukaan ovat Hengen pyhittämisen kautta valitut Jeesuksen Kristuksen kuuliaisuuteen ja hänen verellensä vihmottaviksi. Lisääntyköön teille armo ja rauha.

[1:3](#) Ylistetty olkoon meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä, joka suuren laupeutensa mukaan on uudestisyntyttänyt meidät elävään toivoon Jeesuksen Kristuksen kuolleistanousemisen kautta,

[1:4](#) turmeltumattomaan ja saastumattomaan ja katoamattomaan perintöön, joka taivaissa on säilytettynä teitä varten,

[1:5](#) jotka **Jumalan voimasta uskon kautta varjellutte pelastukseen**, joka on valmis ilmestymään viimeisenä aikana.

Kuollut usko

On sanonta, jonka mukaan "kuollutta uskoa eivät teot vaivaa". Jaakob opettaa selvästi sitä, että Kristuksen vaikuttama usko näkyy valitun ja pyhän elämässä uskon tekoina. Jaak.2:10-26 Samaa opetti Paavali monissa eri kohdissa. Gal.5:6; 2Tess.1:11-12; Room.12:1-3; Ef.4:20-6:20

Jumalan vaikuttama usko ei salli kenenkään jäädä hedelmättömäksi. 2Piet.1:1-11 Kristuksen mielenlaatu vaikuttaa meissä halun tehdä hyvää ja noudattaa hänen sanansa käskyjä. Jumalan rakkaus ei pysy niissä, joissa Kristus ei näy pyhänä ja vanhurskaana vaelluksena, uskon tekoina. 1Joh.2:17-18, Tii.1:16 Tässä kohden on kuitenkin syytä olla varuillaan, ettei ala huomaamattaan rakentaa teoista uutta perustusta itselleen Kristuksen Jeesuksen rinnalle ja syrjäyttämään hänet.

Moni on tullut aidolla tavalla uskoon, mutta ajautunut sen jälkeen pois armosta, lain alle. Gal.4:19-31; 5:1-13 He ovat alkaneet tehdä tekoja siitä motiivista käsin, että ansaitsevat niiden kautta pelastuksen. He ovat hyljänneet Jumalan armon ja Jumalan Pojan uskon perustuksena. Uusi perustus eli lain teot ja oma hyvyys on syrjäyttänyt ja korvannut alkuperäisen perustuksen.

Kun ihminen tulee uskoon, ei hänellä ole Jumalalle mitään muuta annettavaa kuin syntinen sydämensä ja syntejä. Hän ei usko kelpaavansa taivaaseen minkään oman hyvän teon kautta. Hän tulee Herran eteen armoa kerjäten, epäonnistuneena ja pilalle menneenä. Kun hän saa armon, alkaa hän ikään kuin maksaa ilmaista lahjaa takaisin Jumalalle. Väärä lain alainen opetus seurakunnassa ei saa häntä juurtumaan syvemmälle Kristukseen ja hänen rakkauteensa. Hän ajattelee, että "minun pitää olla sellainen ja tällainen, jotta kelpaan Jumalalle!" Hän panee syntiä pois omalla voimallaan, jotta kelpaisi sitä kautta Jumalalle ja välttyisi tuomiolta. Tästä voi olla seurauksena loppuun palaminen ja lankeemuksia takaisin syntiin.

Jos sielut saisivat alusta asti juurtua Kristukseen ja hänen verensä riittävyteen sekä luottaa häneen, ei syrjäpoluille lähteminen olisi tarpeen. Toisaalta, Jumalapa sen yksin tietää, miten asioiden täytyy edetä. Synnin tekeminen ei ole kuitenkaan hänen tahtonsa ja joskus on parempi hyljätä syntiä vaikka omin voimin kuin jatkaa sitä väärämielisyyden vallassa. Lakikin tähtää Jumalan rakkauteen. Lain noudattaminen on aina parempi vaihtoehto kuin sen tahallinen rikkominen, vaikka sitä lakia omassa voimassa noudattaisi.

Ongelmallisen omavoimaisesta Jumalan palvelemisesta tekee se, että silloin ihminen lähestyy Jumalaa oman itsensä ja tekojen kautta eikä Kristuksen veren tuoman syntien sovituksen turvin. Hän hylkää Jumalan armon ja tuo Jumalalle ansioitaan sekä omaa hyvyttään päästäkseen hänen tykönsä. Kääntyminen pois uskosta on siten ikään kuin käänteinen tapahtuma uskoontuloon verrattuna.

Uskovaisen on syytä ymmärtää se, ettei hän pysy Kristuksessa tekojensa kautta, vaikka tekisi mitä. Room.11:13-23 Me pysymme Kristuksessa uskon kautta, jonka Jumala vaikuttaa. Jos turvaamme jatkossakin Jumalaan ja luotamme siihen, että hän vie meissä alkamaansa hyvän työn päätökseen asti, niin voimme olla turvallisin mielin. Jumala ei hylkää omiaan: kukaan ei voi riistää meitä Isän kädestä. Joh.10:29; 6:39-40; Hebr.13:5-6 Meillä ei ole mitään syytä, minkä vuoksi hylkäisimme Herran eikä Herra hylkää meitä, jos me emme ensin hylkää häntä. 2Aik.24:20; 1Sam.15:22-23 Voimme olla turvallisin mielin, kun luotamme Jumalaan emmekä nojaudu oman ymmärryksemme varaan tai vaella omin voimin.

Uskon opillinen sisältö

Monet ovat panneet pelastumisen ehdoksi mitä erilaisimpia opillisia sisältöjä tai sääntöjä, mitä tulee noudattaa, jotta voisi pelastua. Milloin pitää uskoa katolisen kirkon oppiin kolmiyhteisestä Jumalasta, milloin siihen, että Jeesus on sama kuin Isä ruumiillisessa muodossa, milloin täytyä Pyhällä Hengellä, milloin puhua kielillä, milloin nähdä Jeesus luonnollisilla silmillä, milloin tulla kastetuksi oikealla tavalla vedessä, milloin nauttia ehtoollista, milloin kuulua kirkkoon tai lahkoon, milloin mitään. Kaikki nämä vaatimukset, joilla orjuutetaan ihmisiä uskonnollisen valtakoneiston alle, ovat lihan tekoja eli syntiä, ihmisten käskyjä, joilla koetetaan tehdä tyhjäksi Jumalan sanan lupaus iankaikkisesta elämästä niille, jotka uskovat.

Raamatussa on annettu meille hyvin yksinkertaiset sisällöt sille opin muodolle, joka meidän tulee pitää totena, voidaksemme pelastua. Näitäkään eivät kaikki äsken syntyneet ymmärrä, mutta ymmärrys lisääntyy heille uskon kasvaessa ajan myötä. Lainaan pari jaetta, mistä asia tulee parhaiten ilmi. Ole siunattu Herran Jeesuksen Kristuksen nimessä näiden sanojen saattelemana ja usko Jumalaan Raamatun opettamalla tavalla, niin sinä pelastut.

Johanneksen evankeliumi:

[20:30](#) Paljon muitakin tunnustekoja, joita ei ole kirjoitettu tähän kirjaan, Jeesus teki opetuslastensa nähden;

[20:31](#) mutta nämä ovat kirjoitetut, että te uskoisitte, että Jeesus on Kristus, Jumalan Poika, ja että teillä uskon kautta olisi elämä hänen nimessänsä.

1.Johanneksen kirje:

[4:13](#) Siitä me tiedämme pysyvämme hänessä ja hänen pysyvän meissä, että hän

on antanut meille Henkeänsä.

4:14 Ja me olemme nähneet ja todistamme, että Isä on lähettänyt Poikansa maailman Vapahtajaksi.

4:15 Joka tunnustaa, että Jeesus on Jumalan Poika, hänessä Jumala pysyy, ja hän Jumalassa.

Roomalaiskirje:

10:9 Sillä jos sinä tunnustat suullasi Jeesuksen Herraksi ja uskot sydämessäsi, että Jumala on hänet kuolleista herättänyt, niin sinä pelastut;

10:10 sillä sydämen uskolla tullaan vanhurskaaksi ja suun tunnustuksella pelastutaan.

10:11 Sanoohan Raamattu: "Ei yksikään, joka häneen uskoo, joudu häpeään."

10:12 Tässä ei ole erotusta juutalaisen eikä kreikkalaisen välillä; sillä yksi ja sama on kaikkien Herra, rikas antaja kaikille, jotka häntä avuksi huutavat.

10:13 Sillä "jokainen, joka huutaa avuksi Herran nimeä, pelastuu."

Uskon varmuus ja todellisuus

Jotkut luulevat, että usko Jumalaan on kuvittelua ja satujen pitämistä totena. Raamattua sanotaan pilkaten maailman suurimmaksi satukirjaksi. Raamatun takana olevat tapahtumat ovat kuitenkin historiallisia tosiasioita. Jeesus Nasaretilainen on elänyt ja kuollut ristillä niin kuin evankeliumit ja muut historioitsijat kertovat. (Josefus, Tacitus: [Jeesus historian henkilönä – Raamatun ulkopuoliset lähteet](#), Matti Kankaanniemi) Hänen ylösnousemisensa on sen sijaan uskonvarainen asia: emme voi sitä varmaksi todistaa. Se täytyy uskoa tai kieltää.

Raamatun tapahtumista on edelleen nähtävissä merkkejä, mitkä vahvistavat, ettei asioita ole keksitty. Israelin kansa ja arabit ovat todistuksena Aabrahamin pojista Iisakista ja Ismaelistä. Iisak sai pojakseen Jaakobin, josta sai alkunsa Israelin 12 sukukuntaa. Ismaelistä polveutui sotaisia kansa niin kuin ennustettiin. Lihan ympärileikkaus on edelleen todistus Jumalan Aabrahamin kanssa tekemästä liitosta. 1Moos.17:10-14 Sekä juutalaiset että Ismaelin suvun poikalapset ympärileikataan.

Usko pitää aina sisällään tiedon. Mihin sinä uskot, keneen sinä uskot? Usko ilman uskon kohdetta, ei ole uskoa vaan olemattomuutta. Johannes kirjoitti: "Meillä kaikilla on tieto." 1Joh.2:20 Uskon kautta saamme tietoa jopa lisää. Se tieto, jota saamme Jumalalta Pyhän Hengen kautta, on totta eikä tarua. Raamatun kirjoitukset ovat luotettavia ja kertovat tapahtumat pääpiirteissään kuin luotettava historiankirjoitus. Tästä on esimerkkinä Israelin ja Juudan kuningasten kirjat sekä Aikakirjat. Niissä ei ole kaunisteltu kuninkaiden elämää vaan heidän syntinsä tuodaan julki peittelemättä. Sama toistuu uskon isien kohdalla ja myös apostolien lankeemukset sekä sydämen paaduttaminen on kirjattu tarkasti ylös. Ainoa synnitön Raamatun lehdillä on Jeesus Kristus, joka on syntisistä erotettu, täysin pyhä.

Heprealaiskirjeen 11. lukua sanotaan "uskon luvuksi". Se on loistavaa kuvausta siitä, mitä kaikkea uskon kautta voidaan saavuttaa. Jeesus sanoi: "Kaikki on mahdollista sille, joka uskoo!" Mar.9:23 Tämä ei tietenkään tarkoita järjettömyyksiä. Uskovainen ei tee neliskulmaisia palloja eikä pyöreitä kolmioita. Yhtä vähän Jumala suostuu tekemään mitään loogisesti mahdotonta, järjetöntä. Kaikki hyvä, mikä on loogisesti mahdollista, on mahdollista toteutua Jumalan suunnitelmissa ja hänen omiensa elämässä. Niinpä esimerkiksi sairasten paraneminen ja voimalliset teot eivät ole järjettömyyttä vaan Jumalan ihmetekojä, voimallisia tunnustekoja, jotka ovat merkinä siitä, että Jumala toimii. On kuitenkin syytä muistaa se, ettei kaikki ylikuonnollinen ole Jumalasta. Myös sielun vihollisen joukot pystyvät tekemään ihmeitä, jopa Herran Jeesuksen nimen kautta. Matt.7:21-23; 2Tess.2:1-12

Heprealaiskirjeen 11. luvun alussa on uskon lyhyt määritelmä. Kirkkoraamattu vuodelta 1938 kääntää jakeen näin:

Kirje heprealaisille:

11:1 *Mutta usko on luja luottamus siihen, mitä toivotaan, ojentautuminen sen mukaan, mikä ei näy.*

Jae on käännetty valitettavasti väärin ja tämä väärä käännöksen kulkee suullisena perintönä uskovaiselta toiselle. Väärän käännöksen mukainen sanoma ei silti ole väärin, joten suurta vahinkoa ei pääse syntymään. Sanatarkka käännöksen on Novumia mukaillen seuraava:

"Usko on toivottujen asioiden varmuus, ei näkyvien asioiden todistus." Hebr.11:1

King James kääntää näin:

"Now faith is the substance of things hoped for, the evidence of things not seen."

Sanatarkka Jay P. Green Sr:

"Now faith is the essence of things being hoped, the evidence of things not having been seen."

Yhteenvedon voidaan suomentaa myös näin:

***"Usko on toivottujen asioiden todellisuus, todistus näkymättömistä asioista."* Hebr.11:1**

Uskon tulevaisuuteen viittaava osuus on toivoa. Se toivo on meille varma ja luja sielun ankkuri ulottuen esiripun toiselle puolelle, minne Jeesus on mennyt. Hebr.6:19

Novum selittää kreikankielen alkutekstiä näin:

"Näissä uskon luvun aloitussanoissa määritellään, mitä usko itse asiassa on. Se ei ole mikään oletamus, sellaista, mistä ei olla varmoja. Se on jotakin ehdotonta ja varmaa. Juuri tällainen usko johtaa kuvattuun pelastukseen. Tämän uskon kautta ihminen kestää. Se on luottamusta Jumalan lupauksiin ja varmuutta näkymättömien todellisuudesta. Todisteena tästä näkymättömästä todellisuudesta on näkyvä maailma.

Usko ja toivo liittyvät läheisesti toisiinsa, ne kuuluvat yhteen ja ovat toisistaan riippuvaisia. Jos ihmiseltä riistetään toivo, hänellä ei ole elämänhalua."

En ole ihan kaikesta samaa mieltä: jumalattomilla voi olla hirvittävä elämänhalu, mutta he kuolevat silti eikä heillä ole toivoa kuolemanjälkeisestä paratiisista niin kuin uskovaisilla on. Jumalattomien toivo hukkuu. Muuten tämä Novumin kuvaus uskosta on totuudenmukaista. Usko ei ole epävarmuutta vaan varmuutta, sillä Herran sanat ovat lujat, vakaat ja todet. Jumalan sanoihin voi luottaa, sillä ne ovat totta ja Herra on luotettava. Hebrealaiskirjeen kirjoittaja kehottaa meitä olemaan varmat uskossa:

Hebrealaiskirje:

[10:22](#) niin käykäämme esiin totisella sydämellä, täydessä uskon varmuudessa, sydän vihmottuna puhtaaksi pahasta omastatunnosta ja ruumis puhtaalla vedellä pestynä;

Jumalan sanat ovat varmat, vakaat ja todet. Usko ei ole epäilystä, vaikka epäily kuuluukin uskonelämään koettelemuksina, joista voittajana selviytyneiden usko kirkastetaan. 1Piet.1:6-11 Uskovat veljet voivat nostaa pyhät kädet ylös ilman epäilystä ja vihaa. 1Tim.2:8 Jumala vahvistaa meitä uskossa ja lisää meille uskoa. Luuk.17:1-5 Perkelettä tulee vastustaa lujana uskossa. 1Piet.5:9 Jos usko on heikko, niin Jeesus ei sammuta suitsevaa kynttilän sydäntä vaan puhalttaa sen täyteen liekkiin. Jumalan Henki on kuin tuli, joka sytyttää sammuneen. Jeesus ei tahdo meidän olevan epäileviä Tuomaita, jotka eivät usko vaan hän tahtoo vahvistaa

uskomme ja nostaa ylös maahan vaipuneet, epätoivon ja epävarmuuden valtaan joutuneet. Jos uskoa puuttuu, niin rukoilkoon sitä lisää Jumalalta.

Usko ei ole kuvittelua. Uskon kohteena ovat todelliset asiat: Jumala ja se, mitä Jeesus on puolestamme tehnyt. Jos pidät tätä kuvitteluna, niin uskotko laisinkaan?

On valitettavaa, että seurakuntiin on tullut muodiksi sellainen ajatus, ettei uskovainen saa kokea tai tuntea mitään. Sellaista pidetään heti kokemuksiin tai tuntemuksiin perustamisena. Sen sijaan, että tunnettaisiin sisäisen ihmisen kautta Kristusta yhä paremmin ja juurruttaisiin syvemmälle häneen, mikä saa meissä aikaan myös tuntemuksia ja tunteita sekä kokemuksia, niin nyt ylistetään kuollutta uskoa, missä pidetään vain totena tiettyjä asioita ja niitäkin vahvasti epäillään sekä kyseenalaistetaan sanoen, ettei mistään voi olla varma. Raamatussa korostetaan uskon varmuutta ja lujuuatta: Jumalan sanat ovat todet ja varmat, niihin voi tarttua kiinni uskon kautta ja vahvistua arnessa, pysyä uskossa, niin että usko lisääntyy.

Epäily on epäuskon ja synnin esiaste. Eeva epäili paratiisissa Jumalan sanoja ja pani niihin omiaan lisäksi sekä uskoi lopulta satanan valheen. Näin Eeva petettiin. Epäilyä ja epäuskoa ei voida välttää, mutta ne koettelemukset voidaan voittaa ja vahvistua arnessa: koeteltu usko kirkastetaan ja uskoa saadaan lisää. 1Piet.1:6-10

Epävarmuuden ja epäuskon ihannoiti on vaarallinen kasvualusta kaikelle synnille ja epäuskolle: se on vihollisen tapa langettaa uskovaiset pois lujalta perustukselta. Usko ei ole silti sokeaa typerää uskoa vaan kestää koettelun ja tutkimisen. Paavali neuvoi Timoteusta olemaan ahkera ja opiskelemaan paljon, jotta hänen opetuksensa olisi puhdasta ja tervettä. 1Tim.4:13-16 Opiskelu ja tutkiminenkin kannattaa suorittaa omaa sydäntään varoen, sillä väärät opetukset saattavat saastuttaa henkemme ja joudumme sen vuoksi vahinkoon. Kun sydän saa vahvistua terveestä Jumalan sanan opetuksesta, ei meillä ole hätää, kun rakennamme sen perustukselle. Mutta jos ruokimme epäuskoa ja epävarmuutta sekä etsimme korvasyyhyyn opettajia, jotka tekevät samoin, on lopputulos masentava.

Petteri Haipola, 08.04.2006

Pelastava usko

Pelastavaa uskoa arvioitaessa on syytä ottaa huomioon muutama ominaispiirre sille uskolle, joka pelastaa tai minkä uskon kautta pelastumme. Ei ole ensinkään väärin sanoa, että "usko pelastaa", koska niin myös Jeesus sanoi ja sitä Raamattu opettaa. Luuk.7:48-50; Hebr.10:39

Pelastavan uskon piirteitä

1) "Minä" uskon.

- Ihminen on se, joka uskoo. 2Kor.4:13; Apt.8:37

- Jos opetetaan ja uskotaan, ettei ihmisen tarvitse uskoa vaan hän pelastuu sen kautta, että Jeesus uskoo, niin silloin on menty harhaan.

- Ihminen on vastuussa uskonsa sisällöstä ja yleensäkin uskosta Jumalalle. Uskon voi menettää eli uskovainen voi luopua Herrasta eikä ihmisten ole pakko uskoa. Kol.1:21-23; Apt.14:22; 1Kor.15:1-3; Hebr.10:37-39; Luuk.8:13; Hebr.3:12-4:11

2) Mikä tai kuka on uskon kohde?

- Uskon kohde on Jumalan Poika ja hänen kauttaan Isä Jumala sekä evankeliumin sana. 1Joh.5:5; Joh.20:31; 12:44; 1Kor.15:1-11; 1Piet.1:21; Hebr.6:1

- Evankeliumin sana tarkoittaa sanomaa Jumalan Pojasta, Jeesuksesta Kristuksesta, ja hänen tuomastaan syntien sovitukselta, lunastuksesta hänen veressään. Apt.2:14-37; 10:34-42; Room.10:1-21; 1Kor.1:13-23; 2Kor.5:17-6:2; Kol.1:14-23

3) Kuka tai mikä vaikuttaa uskon?

- Pelastava usko on Jumalan vaikuttamaa ja syntyy Jumalan sanan kuulemisen kautta.

Kol.2:12; Apt.3:16; Room.10:17

- Se on Jumalan teko, että me uskomme häneen, jonka Jumala on lähettänyt, Jeesukseen Kristukseen. Joh.6:29

- Usko on alkuisin Jumalasta ja sen puolesta kilvoitellaan. Hebr.12:2; 1Tim.6:12; 2Tim.4:7; Jda,1:3

- Usko on saatua uskoa ja Jumalan antamaa. 2Piet.1:1; Jda,1:3

- On vain yksi pelastava usko ja se on yhteinen kaikille pyhille, koska Jumala on uskon vaikuttaja. Jda,1:3; Ef.4:5; 2Tim.1:5

- Pelastava usko näkyy uskon kuuliaisuutena: uskovainen tottelee Jumalan Poikaa ja pitää hänen sanansa. Room.1:5; 6:16-17; 16:26; Joh.14:23-24 "Joka uskoo Poikaan, sillä on iankaikkinen elämä, mutta joka ei ole kuuliainen Pojalle, se ei ole elämää näkevä vaan Jumalan viha pysyy hänen päällensä." Joh.3:36

- Pelastavassa uskossa oleva rakastaa Jumalan lapsia ja Jumalaa sekä lähimmäistä yleensä niin kuin itseään sen Kristuksen lahjan määrän mukaan, mikä itse kullekin on suotu. 1Joh.5:1; Room.8:28; 12:1-3; Ef.4:7

- Pelastava usko ei ole oppi, vaikka johtaakin oikeaan oppiin mahdollisimman pitkälle, vaan se on Kristuksen elämää uskovaisen sydämessä ja hänen vaikutustaan uskovaisen elämässä. Room.5:11; Ef.2:10; 3:14-21; Fil.2:12-13; 2Kor.3:1-6,1-18; Hebr.13:20-21; 2Tess.1:11-12; Room.15:17-19; Joh.15:1-8

Kadottava usko

Pelastavan uskon lisäksi on väärää uskoa, joka vie ihmisen kadotukseen. Erilaisilla väärillä uskomuksilla ja luuloilla on yhteisiä piirteitä.

1) Ihminen ei usko vaan Jumala tai Jumalan Poika uskoo.

- Ihmisen uskolla tai epäuskolla ei ole merkitystä, koska vain "Jeesuksen usko" pelastaa, mitä tahansa sillä sitten tarkoitetaan. Ihminen ei tarvitse tämän harhaopin mukaan uskoa Jumalaan eikä Jumalan Poikaan tai evankeliumin sanaan, koska Jumala "tekee" senkin ihmisen puolesta.

2) Uskon kohde on väärä.

- Uskon syvin olemus on luottamusta Jumalaa kohtaan. Jumalaan uskova ihminen ei luota itseensä eikä turvaa omaan viisauteensa tai voimaansa pelastuakseen vaan panee kaiken toivonsa Jumalan armoon, joka myös vaikuttaa hänessä. Vääräuskaisen ihmisen luottamuksen kohde on väärä: se ei ole Jumala, Jumalan Poika tai evankeliumi vaan joku tai jokin muu. Vääriä luottamuksen kohteita ovat mm. uskonnolliset rituaalit, (kaste tai ehtoollinen välittää armon ja tuo pelastuksen, kun uskotaan niiden toimivan sillä tavalla, "sakramenteina": "sana ja sakramentit" -oppi) harhaoppi, (pelastus saadaan väärän opin uskomisen kautta, esimerkiksi, ettei kerran uskoon tullut voi luopua uskosta tai Jumala on valinnut ennen maailman perustamista yksin oman päättämänsä mukaan ne, jotka pelastuvat eikä ihminen voi myötävaikuttaa kohtaloonsa ja ottaa vastaan Jumalan kutsua, koska Jumala ei ole häntä valinnut, tai ihminen pelastuu, koska joku hänen perhekunnastaan on tullut uskoon ja Jumala on luvannut pelastaa kaikki perhekuntaan kuuluvat) jäsenyys lahkossa, (lestadiolaisuus, adventismi, Jehovan todistajat) toinen ihminen, (pastori, superevankelista, väärä profeetta, väärä opettaja) väärä jumala, (epäjumala kuten taideteos, patsas, toteemipaalu, kivi, taivaankappaleet, luotu olento tai luonnon voima) oma hyvyys ja "lain teot" eli yleensäkin ihminen itse.

3) Uskon vaikuttaja ei ole Jumala.

- Usko on ihmisen omia sydämen ajatuksia, toiveajattelua ja luulottelua.

- Usko on riivaajien uskoa ja sielun vihollisen vääristämää uskoa. Jaak.2:19

- Vääräuskaiselta otetaan pois se, mitä hän luulee omistavansa. Luuk.8:18

- Usko on taikauskoa, esimerkiksi luullaan, että osallisuus jostakin uskonnollisesta rituaalista tuo pelastuksen.

- Usko on siten myös tottelemattomuutta ja Jumalan sanan hylkäämistä. 1Sam.15:22-23; Joh.14:20-24

- Uskon sisältö voi olla opillisesti lähes täysin oikea, mutta Kristuksen Henki puuttuu uskovaisen sydäimestä: usko on pelkkää pään tietoa ja totena pitämistä - Kristuksen elämä puuttuu.

Pelastuksen ehdot

Ihminen pelastuu, jos

- 1) hänessä on Kristuksen Henki, Room.8:9
- 2) Jeesus Kristus tunnustaa hänet Isänsä edessä. Ilm.3:5; Matt.11:27

Ihmisen oman suun tunnustus ja uskomukset ovat turhia, ellei Jumalan Poika tunnusta häntä Isän edessä ja ellei Pyhä Henki ole hänen sydämessään etumaksuna sielun kuulumisesta Herralle. Ef.1:13-14; Matt.25:34,41,46 Viimeisellä tuomiolla on oleva niitä, jotka ovat luulleet pelastuvansa, koska ovat omasta mielestään palvelleet Herraa ja olleet hänen omiaan, mutta Jumala tuntee ihmisten sydämet ja tuomitsee vääryyden tekijät ikuisen kadotukseen. Matt.7:21-23; 25:1-13 Jokaisen on syytä olla tarkkana ja valvoa oman sydämensä tilaa, sillä sieltä elämä lähtee tai luopumus saa alkunsa. Snl.4:23; 1Tim.4:16 Synnissä eläminen on aina merkki ylpeydestä ja lankeemuksesta, mikä voi johtaa senkaltaiseen paatumukseen, että armo otetaan pois ja ihminen joutuu kadotukseen. Room.6:1-23; 1Tess.4:1-12; Hebr.12:1-17; 6:1-8; 3:12-15 Myös ulkokultaisuus on synti, joka kadottaa sielun eli ihmisen ei tarvitse rypeä näkyvällä tavalla tämän maailman synneissä ollakseen jumalaton. Luuk.12:1; 1Piet.2:1-3 Raamatun selkeä ohje on panna pois kaikki synti ja pysyä puhtaana Jumalan voimalla, jotta voimme seistä Ihmisen Pojan tulemuksessa. 1Piet.1:1-2:12; Ef.4:16-6:20; Luuk.21:34-36 Yksi merkki luopumuksesta on synnin hyväksyminen ja suvaitseminen seurakunnassa, sen puolustaminen ja Kristuksen terveiden sanojen mukaisen opin hylkääminen. Ajatus, ettei mitään voida varmasti tietää tai ettei Jumalan voimalla voida syntiä hyljätä, johtaa helposti pois armosta ja kadotukseen. Jumalan tuomio alkaa Jumalan huoneesta, joten muistakaamme rukoilla ja valvoa, ettei meitä karkotettaisi häpeällä pois Kristuksen tulemuksessa hänen luotaan. 1Piet.4:14-19; 2Piet.3:9-18; Matt.22:12-13; 1Joh.2:28

Petteri Haipola, 4.5.2006